

İçindekiler

“OL” EMRİ

9

HZ. ÂDEM

13

HZ. ŞİT

43

HZ. İDRİS

47

HZ. NUH

53

HZ. HUD

75

HZ. SALİH

89

HZ. İBRAHİM VE HZ. İSMAIL

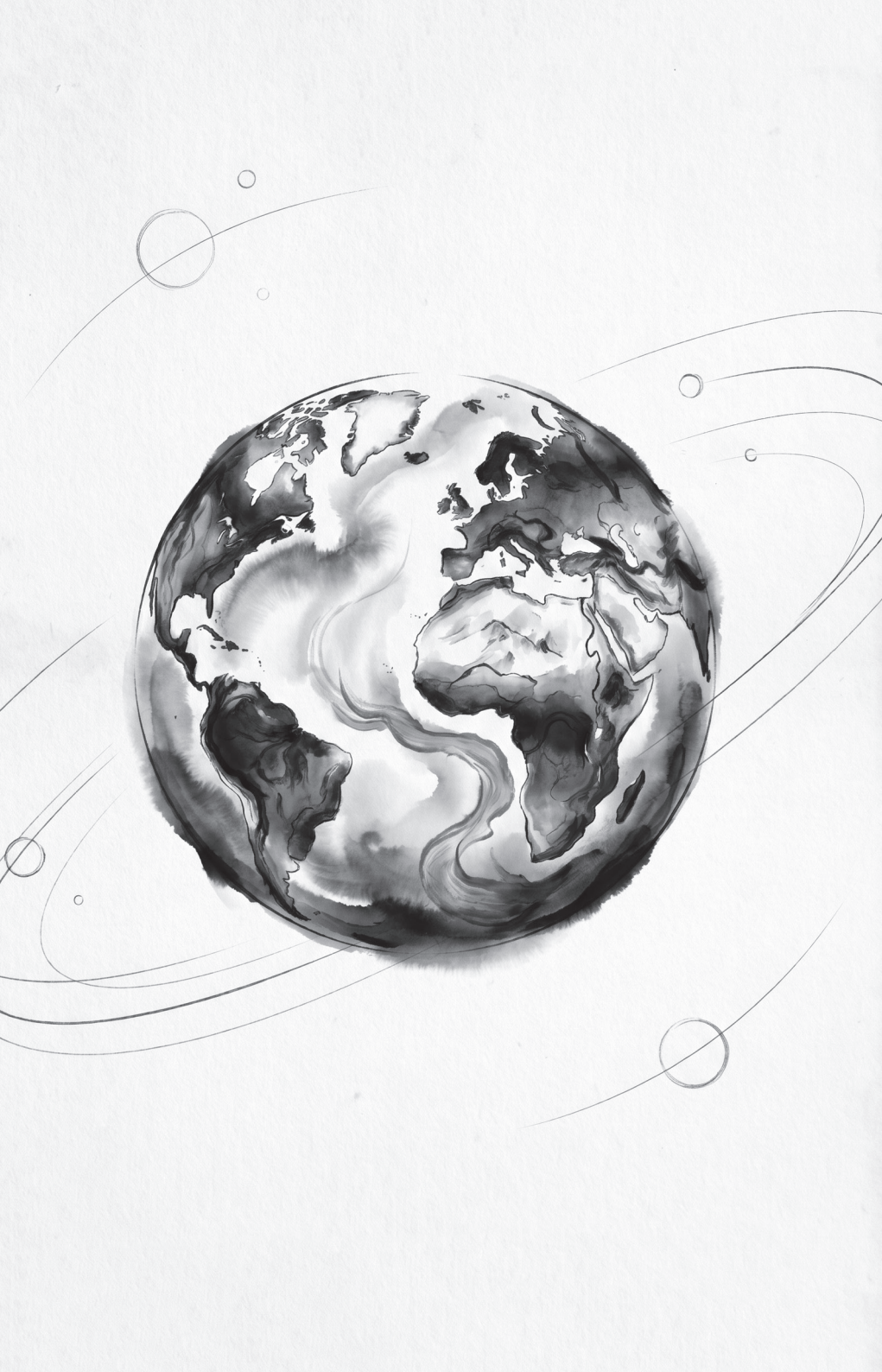
107

BU KİTAPTA GEÇEN BAZI KELİMELERİN
ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN...

165

KAYNAKLARI MERAK EDİYORSAN...

173

“Ol” Emri

Ilık bir yaz gecesinde, dolunayın ışıl ışıl parıldadığı bir yakamoz manzarası yoktu...

Kalbinde sarı tebessümler taşıyan beyaz papatyalar süslemiyordu yeryüzünü... Gelincikler de göz kırpmıyordu kimseye... Laleler, sümbüller, kasımpatılar, nergisler...

Hiçbiri yoktu.

Turuncu güzeli mandalinalar, kulağa küpe kirazlar, ekşi yeşil çağlalar, kütür kütür elmalar, salkım salkım üzümler, yaz sıcağının serinliği karpuzlar...

Bunların da hiçbiri yoktu.

İnce zarif dallarıyla dereleri okşayan söğütler yoktu. Bulutlara arkadaş dev sekoyalar, geniş gölgeli akasyalar, serin serviler, meşeler, kızılçamlar...

Hiçbiri yoktu.

Göklerin dansçı kuşları, ormanların nazlı ceylanları,
denizlerin süslü balıkları...

Yoktu hiçbiri...

Dağlar, ovalar, denizler... Dünya, Ay, Güneş...
Gezegenler, kuyruklu kuyuksuz yıldızlar, meteorlar,
galaksiler...

Yoktu.

Canlı cansız, ne bitki ne hayvan, ne insan ne melek...
Hiçbir şey yoktu. Zaman bile...

Tek O vardı: Allah!

İlmi ve kudreti sonsuz, yaratması mükemmel, sanatı
muhteşem, bütün güzelliklerin kaynağı, ezel ebed
sultanı Allah...

Ve Allah, kendisinden başka hiçbir şeyin olmadığı,
zamandan bile söz edilmeyen bir zamanda "bilinmeyi ve
tanınmayı" diledi.

İstedi ki gizli güzellikleri, mükemmel özellikleri
görünsün, bilinsin; gören gözlerce takdir edilip
beğenilsin ve sevilsin.

Ve yaratılış başladı. Bunun için "Ol!" demesi yeterliydi.
O "Ol!" deyince her şey olurdu.

Allah'ın "Ol!" emriyle kâinat ve içindekiler, görünen görünmeyen bütün âlemler, trilyonlarca yıldızdan oluşan gök adacıkları, canlı cansız her şey "var" oldu.

Ve Samanyolu galaksisi içinde, Güneş Sistemi'ndeki gezegenlerden bir gezegen, mavi renkli Dünya'mız özel bir görevle, özene bezene yaratıldı.

Kıtalar kaydırıldı, dağlar dikildi, vadiler açıldı, akarsular tatlı tatlı akmaya başladı.

Gökkubbe maviliğini denizlere verdi, bulutlar yağmur taneleriyle hayat taşıdı yeryüzüne...

Toprak canlandı, sular fışkırdı, yemyeşil bitkiler çıktı her yerden...

Ve birbiri ardına canlılar belirdi görünmezden...

Manzara muhteşemdi. Varlıklar harf harf, kelime kelime yazıldı; sanat eserleri bir bir sıralandı yeryüzü galerisinde...

Melekler gökyüzünden bu harikulade yaratılışı hayranlıkla izledi.

Dünya, yaratılan bunca güzelliğin sırrını keşfedecek, Yaratıcılarını bilip O'na şükürlerini sunacak sakinlerini ağırlamaya hazırды artık.

Hız. Âdem

Allah'ın türlü nimetlerle donatıp, bin bir güzellikle süslediği Dünya'nın ilk sakinleri cinlerdi. Görevleri Allah'ı tanıyıp iman etmek, ibadet ve şükürle O'na kulluklarını göstermekti.

Ayrıca Allah onları yeryüzüne "halife" yapmıştı. Yani kendisine vekil tayin etmişti. Allah adına dünyayı idare edecek, adalet ve hakkaniyetle yöneteceklerdi.

Ancak cinler, bu görevi yerine getiremediler. Bozgunculuk yapıp isyanlar çıkardılar. Birbirlerini öldürdüler, yakıp yıktılar, her yeri harap ettiler.

İyi bir sınav veremediler kısacası... Allah da onları bu görevden azletti.

Şimdi dünyada söz sahibi olacak, Allah adına tasarruf edip O'nun emir ve kanunlarını uygulayacak, sorumluluklar üstlenecek, şükür ve ibadetle kulluklarını gösterecek yeni bir varlık yaratacaktı.

Yeryüzünün yeni halifesi onlar olacaktı.

İLK İNSANIN YARATILIŞI

Meleklerle şöyle dedi Rabbimiz:

“Topraktan bir varlık yaratıp onu yeryüzüne halife kılacağım. Yaratılışını tamamlayıp kendimden ruh verdikten sonra ona secde etmenizi emrediyorum!”

Melekler şaşkırdılar. Yeryüzü halifeliğinin cinlerden sonra kendilerine verileceğini umuyorlardı. Çünkü melekler sürekli ibadet ve zikir eder, günah işlemez, Allah’ın emirlerini eksiksiz yerine getirirlerdi.

Cinler, bozgunculukları ve isyanları sebebiyle yeryüzünden sürülmüşlerdi. Yeni yaratılacak “insan” denilen varlık da cinler gibi isyan çıkarıp yeryüzünü felakete sürükleyebilirdi.

Üstelik, bu varlık kendilerinden üstün olacaktı. Allah, “Ona secde edeceksiniz” demişti.

Melekler sordular:

“Rabbimiz! Yeryüzünde bozgunculuk yapıp kan dökcek birisini mi yaratacaksın? Hâlbuki biz Sana ibadet eder ve Seni her türlü noksanlıktan yüce tutarız.”

“Ben sizin bilmediklerinizi bilirim,” dedi Allah. “Onları yaratmamda öyle bir hikmet var ki, o onların yapacakları bütün fesat ve şerlere üstün gelecektir.”

Meleklerin bu sorusu itiraz için değildi. Âdem'in yaratılmasındaki hikmeti öğrenmek, içine düştükleri hayreti gidermek içindi. Çünkü onların yaratılışında Allah'a isyan etmek yoktu. Onlar itaat etmek üzere yaratılmışlardı.

Sonra Allah yeryüzüne seslendi:

“Yaratacağım canlıyı senin üstündeki topraktan yaratacağım. O kullarımdan bazıları Bana itaat ederek cennete ulaşacak, bazıları da isyan edip cehenneme sürülecekler.”

Ve bir avuç toprak alması için, dört büyük melekten Hz. Cebrail'i yeryüzüne gönderdi.

Dünya endişeye kapıldı. Üzerindeki topraktan yaratılacak varlığın bir kısmı Allah'a isyan edip cehenneme girecekti. Korkusundan Allah'a sığındı ve toprak vermeye çekindi. Hz. Cebrail toprak alamadan geri döndü.

Allah bu sefer, diğer büyük melek Hz. Mikail'i yeryüzüne gönderdi. O da eli boş döndü.

Bu defa Yüce Allah'ın emri üzerine Hz. Azrail yeryüzüne indi. Yer, yine kendisinden alacağı şeyden dolayı endişesini dile getirince Azrail,

“Ben de Allah’ın emrini yerine getirmemiş olmaktan Allah’a sığınırım” dedi ve yeryüzünün değişik yerlerinden kırmızı, beyaz ve siyah renklerde topraklardan bir avuç alıp Rabbinin huzuruna döndü.

Rabbimiz getirilen topraktan Hz. Âdem’in vücudunu yarattı. Ona güzel bir suret verdi.

Ancak ona henüz ruh vermediği için, bir köşede cansız şekilde yatıyordu. Melekler, bu cansız bedeni hayretle seyrediyorlardı.

Meleklerle birlikte yaşayan, Azazil adında biri daha vardı. İleride Allah’a isyanı sebebiyle “İblis” ve “Şeytan” adlarını alacak bu varlık bir cindi. Melekler gibi nurdan değil, ateşten yaratılmıştı.

İblis, ibadet ve bilgisiyle meleklerin arasında itibarlı bir mertebeye yükselmişti. Ancak son derece kibirli ve kendini beğenmiş biriydi. Bütün varlıklardan daha üstün olduğunu düşünüyordu. Ve Hz. Âdem’in yaratılmasını hiç istemiyordu.

İblis, Hz. Âdem'in cansız bedenine yaklaşır ona ayağıyla vuruyordu. Vurdukça çıkan sesle alay ediyor, "Herhalde sen böyle testi gibi ses çıkarmak için değil, daha önemli şeyler için yaratıldın" diyordu.

Meleklerle, "Bu size üstün tutulacak olursa siz ne yaparsınız?" diye sorduğunda, meleklerin cevabı şu oldu:

"Biz, Rabbimize itaat ederiz."

O ise içinden şöyle geçirmişti:

"Vallahi, bu bana üstün tutulacak olursa, ben ona isyan edeceğim."

Bir zaman sonra, Yüce Allah, Hz. Âdem'e ruh üfledi. Ve Hz. Âdem canlandı, vücudunda kan dolaşmaya başladı. Rabbimiz ona seslendi:

"Ey Âdem, Ben kimim?"

"Sen, Senden başka ilah bulunmayan Allah'sın" dedi.

Allah da, "Doğru söyledin" buyurdu.

HZ. ÂDEM'İN BİLGİYLE DONATILMASI

Rabbimiz, Hz. Âdem'i "halife" olarak yaratmıştı. O, yeryüzünde Allah adına tasarruf edecek, söz sahibi olacak, dünyayı yönetecekti.

Bunun için, Hz. Âdem'e yeryüzünde yerleşip çevresinden faydalanabilmesi için onu bilgiyle donattı, eşyanın (varlıkların) isimlerini, mahiyet ve özelliklerini, kendi esma-i hüsnasının tecelligâhı olduğunu öğretti.

Sonra da, meleklerden daha bilgili ve daha üstün olduğunu göstermek için onları imtihana tabi tuttu.

Meleklerle, "Eğer halifeliğe daha layık olduğunuzu düşünüyorsanız şu eşyanın isimlerini ve özelliklerini bana söyleyin" dedi.

Melekler, Hz. Âdem'e öğretilen bu bilgilerden yoksunlardı. Cevap veremediler ve şu itirafta bulundular:

“Seni her türlü noksandan tenzih ederiz ey Rabbimiz! Senin bize öğrettiğinden başka bilgimiz yoktur. Sen her şeyi hakkıyla bilir, her işi hikmetle, yerli yerinde yaparsın.”

Sıra Hz. Âdem’e gelmişti. Allah ona, “Ey Âdem! Sen söyle” dedi.

Hız. Âdem, varlıkların isimlerini, özelliklerini, kendisine öğretildiği şekilde teker teker sıralayınca, Allah meleklerle, “Size demedim mi? Ben göklerin ve yerin gizliliklerini de bilirim, sizin açığa vurduklarınızı ve gizlediklerinizi de...” dedi.

Bu imtihan sonunda Hz. Âdem’in meleklerden ilim bakımından üstün olduğu, özel bilgilerle donatıldığı ortaya çıktı ve insanoğlunun yeryüzüne halife yapılmasının sırrı anlaşıldı.

ÂDEM'E SAYGI SECDESİ

Bu imtihanın ardından, Allah meleklerle "Âdem'e secde etmelerini" emretti. Önce Cebrail, sonra Mikail, daha sonra İsrail ve Azrail secde ettiler. Bunları diğer meleklerin secdeleri takip etti.

Ancak bu, Allah'a yapılan ibadet secdesinden farklıydı. Bu, Hz. Âdem'e "saygı ve hürmet" anlamı taşıyordu. Böylelikle melekler, onun şerefini yüceltip üstünlüğünü kabul etmiş oluyorlardı.

Bütün melekler bu emre uyup Hz. Âdem'e secde etmelerine rağmen İblis, kibir ve kıskançlığı yüzünden secde etmedi. Allah, "Sana emrettiğim hâlde niye secde etmedin" dedi.

İblis, bu isyanının sebebini açıklamak için şöyle bir bahane ileri sürdü:

"Ben Âdem'den daha üstünüm. Beni ateşten, onu çamurdan yarattın."

Yaratılmış hiçbir kulun Yaratıcı'ya itiraz hakkı yoktu. Ve kendini başka birinden üstün göremezdi. Çünkü sahip olduğu her şeyi ona zaten Allah vermişti.

Allah, İblis'e gazap etti:

"Hemen in oradan! Orada büyüklük taslamaya hakkın yok. Çık cennetten! Çünkü sen aşağılıklardansın!"

İblis, kibrinden ve bencilliğinden af dilemek hatırına bile gelmedi. Son çare, Allah'tan şöyle bir dilekte bulundu:

“Beni insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar hayatta bırak, o zamana kadar mühlet ver.”

“Pekâlâ, sana kıyamete kadar mühlet verildi. Ecelin kıyamete kadar ertelendi” dedi Allah.

İblis, istediği mühleti alınca sevindi. Bu uzun süreyi tevbe ve ibadetle geçireceği, düştüğü bu aşağılık durumdan kurtulmaya çalışacağı yerde isyanını devam ettirdi:

“Mademki Sen beni rahmetinden uzaklaştırdın, ben de insanları saptırmaya çalışacağım. Senin yolunda onların önüne oturup yollarını keseceğim. Önlerinden arkalarından, sağlarından sollarından saldırıp onları doğru yoldan çevireceğim. Saptırmak için elimden geleni yapacağım. Sen de onların çoğunu itaatli ve şükredici bulamayacaksın. Onlardan pek azını aldatamayacağım. Onlar da Senin halis kullarıdır.”

İblis, Hz. Âdem hakkındaki kötü niyetini açığa vurunca, Allah tarafından lanetlendi. Cennete girmesi sonsuza kadar yasaklandı.

“Yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Onlardan kim sana uyarsa, muhakkak ki hepinizi cehenneme dolduracağım” dedi.

HAVVA'NIN YARATILIŞI

Hız. Âdem, cennetin sonsuz güzellikleri içinde yaŐarken yalnızlık hissetmeye başladı. Melekler vardı ama onlar kendi cinsinden değildi.

Allah'ın kendisini yalnızlıktan kurtaracak bir eŐ yaratacağı müjdesini alınca çok sevindi. Kalbine mukabil bir kalp yaratılacaktı sonunda...

Sevinç duygularıyla coŐarken, Yüce Allah, ona derin bir uyku verdi. Bu sırada melekler, Hz. Âdem'in sol bĞrn yararak oradan bir kaburga kemiğini çıkardılar, yerini de etle doldurdular.

Allah bu kemikten Havva annemizi yaratıp Hz. Âdem'in yanına bıraktı.

Hız. Âdem uyandı, çevresine bakındı. Yanında kendisi gibi insan türünden bir varlık vardı. Ona gülümsüyordu. Hz. Âdem, "Kimsin sen? Adın ne?" diye sordu.

"Ben bir kadınıam, adım nedir ben de bilmiyorum" diye cevap verdi.

Hz. Âdem, bu tatlı konuşmayla gönlünün bambaşka duygularla dolduğunu hissetti. Karşısındaki kadını sevinçle süzerek, "Sen de benim gibi hayat taşıyorsun. Sen Havva'sın" dedi.

Yüce Allah, Hz. Âdem'e şöyle buyurdu:

"İşte istediğin eşi sana verdim. İkiniz de cennetimde birlikte yaşayın, gezin, dolaşın. Kevser ırmaklarından için. Yemişlerden toplayıp yiyin. Nimetlerim sizindir. Hepsinden ağız tadı bulun! Cennette sizin için aç kalmak, çıplak kalmak yok. Susuzluğa uğramak, güneşin sıcaklığını çekmek de yok. Yalnız şu ağaca yaklaşmayın, yoksa kendinize yazık etmiş olursunuz."

Allah, Hz. Âdem ve Hz. Havva'ya, şeytanın onlar için en büyük düşman olduğu uyarısını da yaptı. Şeytan kendilerini aldatıp isyana sevk edebilir ve cennetten çıkarılmalarına sebep olabilirdi.

Uyanık olmalılardı.

ŞEYTANIN ALDATICILIĞI

İblis, Hz. Âdem ve Hz. Havva'ya bir ağacın yasak edildiğini öğrendiğinde çok sevindi. Cennetin bu yeni sakinlerini aldatıp bu ağaçtan yedirmek için türlü hileler düşünmeye başladı.

Şeytan her ne kadar cennetten kovulmuşsa da tamamen yeryüzüne sürülmemişti. Cennetin etrafında dolanıp duruyor, onları gözetliyordu. Nihayet bir gün aradığı fırsat doğdu. Hz. Âdem ve Hz. Havva cennetin güzellikleri içinde dolaşırken kapısına kadar geldiler. İblis onları görür görmez seslendi:

“Ey Âdem! Cennette sonsuza kadar kalmanın yolunu size söyleyeyim mi?”

Hz. Âdem, “Söyle” dedi.

Şeytan, parmağını uzatarak yasak ağacı gösterdi:

“Şu ağacın meyvesinden yerseniz melek olur, sonsuza kadar cennette kalırsınız. Bunun adı ebedilik ağacıdır. Haydi ondan yiyin ve cennetten hiç çıkmayın.”

Hz. Âdem ile Hz. Havva şeytanın bu sözlerine iltifat etmediler. Allah, İblis'in en büyük düşmanları olduğunu söylemişti. Üstelik bu ağaçtan yedikleri takdirde cennetten mahrum kalacaklarını da biliyorlardı:

“Defol git başımızdan!” dediler. “Allah bize o ağacı yasakladı. Biz O'na itaat etmekle görevliyiz.”

İblis ilk teşebbüsünden sonuç alamamıştı ama ümidini de yitirmemişti. Onları her gördüğünde aynı şeyi tekrarlayıp duruyor, "Cennette devamlı kalmak istiyorsanız o meyveyi yemekten başka çareniz yok" diyordu.

Hatta kendisinin Hz. Âdem ile Hz. Havva için hayırdan başka bir şey dilemediğine dair yemin üstüne yemin ediyordu.

Yeminle de olmayınca İblis feryat figan ağlamaya başladı. Hz. Âdem ile Hz. Havva niye ağladığını sorduklarında, İblis, "Sizin öleceğinize ve içinde bulunduğunuz şu nimet ve ikramlardan mahrum kalacağınıza üzülüyorum" dedi.

Böylece ilk kez kalplerine bir şüphe düşürmeyi başardı.

Şeytan zamanla Hz. Havva'yı daha kolay kandırabileceğini anladı. Söylediği şeylerin onda etkili olduğunu görmüştü. Propagandasını onun üzerinde yoğunlaştırdı. Netice de aldı. Yasak ağaçtan ilk yiyen Hz. Havva oldu. Hz. Âdem'e, "Ben yedim bir zarar olmadı. Sen de ye" deyince o da yedi.

Yasak ağacın meyvesinden yer yemez üzerlerindeki cennet elbiseleri uçup gitti. Bir anda çıplak kaldılar. O zaman suç işlediklerini anladılar ve buldukları cennet yapraklarıyla örtünmeye çalıştılar. Fakat iş işten geçmiş, şeytana aldanarak Allah'ın emrine asi olmuşlardı.

Şeytan, insanoğluna karşı ilk zaferini kazanmıştı.

“İNİN YERYÜZÜNE!”

Allah onlara hitaben, “Ben size bu ağacı yasaklamamış mıydım? ‘Şeytan size apaçık bir düşmandır’ dememiş miydim?” dedi.

Hz. Âdem ile Hz. Havva bu hitap karşısında ezildiler. Suçlarını kabul edip pişmanlıklarını ifade ettiler. “Rabbimiz! Biz kendimize yazık ettik. Bizi bağışlamaz ve merhamet etmezsen mahvoluruz!” dediler.

Allah, onlara önceden gerekli ikazı yapmış, şeytana aldandıkları takdirde cennetten çıkarılacaklarını bildirmişti. Üçüne birden şöyle dedi:

“Birbirinize düşman olarak inin yeryüzüne! Bundan sonra orada yaşayacak, orada öleceksiniz ve oradan diriltilip huzuruma çıkarılacaksınız.”

Bu, Allah’ın bir takdiri idi. Dünya imtihanı başlıyordu. Şeytan ile insanın mücadelesi artık yeryüzünde devam edecekti. Şeytan, bütün varlığıyla, Hz. Âdem’i ve onun neslinden gelenleri aldatmaya, Allah’a isyan ettirmeye çalışacaktı.

Allah ise, kullarına doğru yolu gösterecek rehberler gönderecekti. Onlara uyanlar ebedi cennetlik, uymayanlar ise cehennemlik olacaktı.

Elmaslar ile kömürler birbirinden ayrılacak; kullukları ve güzel amelleriyle kimileri meleklerden üstün olacak, kimileri ise şeytanlara yoldaş olacaktı.